

Szittyá Anita a. Szívvel-Lélekkel:

Édesanyámhoz!

*Édesanyám! Emlékszel még arra a percre?
Tudod, 5 évvel ezelőtt, amikor elmentem Tőled messze.
Szemedben ott láttam a féltő pillantást,
Könnyet a szemedben, amiért sokáig nem látsz!*

*Édesanyám! Én százszor köszönöm Néked,
Hogy elengedtél, és csak titokban sírtál értem.
Még most is érzem utolsó ölelésed,
Csókjodat örökre a homlokomra vésted!*

*Édesanyám! Tudod, sokszor hiányoztál Nékem!
Nem kérdezte senki, hogy mi fáj most éppen.
Nem simogatta meg senki úgy az arcom,
Nem zokoghattam Néked, miközben fejem az öledbe hajtom!*

*Édesanyám! Sokszor szégyelltem magam Előtted!
Az a sok elcsüggedt éjszaka, mulatság szüntelen.
Pedig bizony tudtam, hogy Te sokat dolgozol,
Szükséged lenne rám, én meg csak mulatozom.*

*Édesanyám! Sokszor aggódtam Érted!
Nagy hidegben van-e tüzelőd, étked?
Mikor beteg vagy, ki segít Néked?
Talán azt hitted elfelejtelek, pedig én szeretlek Téged!*

*Édesanyám! Nemsokára újra otthon leszek!
Tudom már rég' várod ezt a percet.
De jaj Édesanyám! Ne várd ezt az estét!
A gyermekedet öt évvel ezelőtt, már örökre elveszítetted...!*

Sopron, 2005. április 17.